

Salt Olan'a Övgü

— KENAN KOÇ · 28 Eylül 2015

Önce geçiciliğin hüznü çöktü yüreğime. Bir'den biten her şeye yas tuttu ruhum. Ben, yiten ve yitişinden yenilenen bir mahluğum...

Yaşanan anlardan kalan anılardan örülen bir sır idi yaşam. Bünyesinde biriktirdiği ölüşlerle tükenişe giden bir kısır döngüden başka neydi?

Öyleyse bu döngüde dönen ben, her an değişen ve yenilenen düşüncelerden ve idrakten, her an ölen ve doğan hücreler bütününden, her an akan yaşam ırmağına ikinci kere aynı beden ve ruhla giremeyen ben, değişim üzre kurulu,değişimi anlık ölüşlerle ve doğuşlarla dolu, bu evren içre bir evren...

Öyleyse ben, geçip giden, akan evrenimde, tükenişe endekslı bir varoluş biçiminden başka ne olabilirim? Nasıl olabilirim?

Benim olmam, ölmem demektir her an; ve sırf bundan, ölmem, ne olmamı yok edecektir; ne de olmam, olamayacaktır asla, ölümü barındırmayan.

Böylece, değişim büyüsünü sürdürdü yüreğime...

Ve anlayan ben, tükenerek türemek, olmak demek olduğundan olsa gerek, olmak, değişmektir, dedi başlı başına...

Ve anlayan ben anladı ki, değişimden uzak, salt bir oluş, yokluktan, ölümden, geçip gitmelerden münezzehtir Mutlak varoluş, hep uzak olacak kendinden, evrenden, ve her şeyden...

Tüm oluşları besleyen...